

LBRIS

We know
books

Ana Irina Vătășescu

CONFESIUNI

ÎNCEPUTURI

Editura Berg
2021

Prolog

– *Nu am idee cum am ajuns în acest punct... deseori mă întreb cum și unde anume m-am pierdut pe acest drum. Nu-mi dă pace acest gând, am nevoie de răspunsuri, am spus eu, cu neliniște în glas. Aș vrea să fiu eu, cum eram înainte.*

– *Cum erai înainte, mai exact? întrebă domnul Stan.*

– *Departe de ceea ce sunt acum. Eram o furtună calmă, mă bucuram de viață și de ceea ce îmi oferea aceasta. Eram fericită și în primul rând liniștită. Îmi lipsește acea liniște, tânjesc după ea. Măcar o clipă, să-mi pot auzi gândurile, să mă pot asculta.*

– *Și acum... cum consideri că ești?! Cum te vezi?*

– *Acum... nu mă mai pot bucura de nimic. Mă simt fără vlagă, sunt în permanență obosită, fără poftă de viață și parcă am eșuat pe toate planurile.*

Un oftat îmi scapă și inundă încăperea în care se lăsase liniștea timp de câteva secunde. *Doamne, cât îmi lipsește liniștea!* am gândit eu, în timp ce luam o gură de apă. Admiram nenumăratele diplome care erau înrămate și puse pe perete. Și eu visam să fi ajuns până

acum măcar la jumătate din nivelul domnului Stan, dar simțeam că sunt foarte departe de acest punct. Părea tot timpul atât de sigur pe el și asta se vedea inclusiv în postura sa. Un bărbat înalt, vioi, cu o statură înaltă și dreaptă, care impunea respect.

Este prima oară când vin la el la terapie, deși îl cunosc de ceva ani și este renumit pentru seriozitatea lui și întotdeauna l-am apreciat. Mereu mi-a întins o mână de ajutor, chiar și atunci când nu știam că am nevoie de una. Parcă vedea în mine, mă citea ca pe o carte deschisă. Și nu am înțeles decât târziu de ce insista ca eu să mă dezvolt tot mai mult în acest domeniu, nu am înțeles ce sclipire vedea el în mine, când eu mă simțeam ca o frunză în bătaia vântului, fără un traseu stabilit și fără țintă. Pur și simplu mă lăsasem să plutesc, să cad, sperând că atunci când voi atinge pământul din nou, să nu mă zdruncin prea tare.

Domnul Stan și-a dres glasul, scoțându-și ochelarii:

– *Haide să le luăm pe rând. Pe ce plan consideri tu că ai eșuat cel mai mult? Ce te frământă pe tine cel mai mult în acest moment?*

Parcă mi se pusese un nod în gât, pesemne cuvintele nu voiau să iasă... am simțit cum mi se întunecă privirea și umerii mei se înmuieră sub greutatea gândurilor. Mă sugrumau.

– *Sincer, nu știu de unde să încep...*

– *Cu începutul, evident, spuse zâmbind.*

Mi-am abandonat postura de fugă și m-am lăsat pe spate, cufundându-mă în canapea. Era la fel de rece și goală ca mine. Am închis ochii, m-am dus la sursa suferinței mele interioare și am început să povestesc, în timp ce lacrimi îmi curgeau pe chipul palid, iar domnul Stan nota din când în când câte ceva în agenda lui, ascultându-mă atent.

Nu îmi mai rămăsese nimic, decât să îmi plec armele în fața morții și să îmi arunc orgoliul la picioarele ei. Eu nu mă mai temeam de ea... mă înfiora doar imaginea din oglinda în care mă priveam și în care puteam să zăresc rămasă o umbră difuză a dragostei. Nutrisem o iubire pe care o credeam perenă, dar tot ce a făcut a fost să mă transforme într-un monstru, pentru că mă secase de tot ce aveam mai frumos în suflet. Îmi luase toată frumusețea interioară și o aruncase ca pe o carte veche în raftul prăfuit. Mă aruncase fără milă în stradă, într-o lume rece, neprimitoare. Dragostea îmi oferise o porție mare de venin care îmi clocotea prin vene, iar inima mea nu mai putea să îndure.

Spre final, iubirea noastră se ținea pe câmpul de luptă, cu arme ascuțite și diversificate. Mă săturasem, mă dureau prea tare cuvintele purtate pe alice explozive spre inima mea. Și oricât de mult am încercat, nu am izbutit să le potolesc. Buzele noastre deveniseră niște tunuri automate îndreptate unul spre celălalt și ne mutilam reciproc. Deveniserăm doi monștri.

Eu însămi am alimentat această iubire bolnavă, pentru că altfel nu am cum să o numesc. Ba mai mult decât atât, mi-am croit drum chiar în inima ei. Și am alergat ca un om naiv ce am fost, până am ajuns în propriul iad și parcă tot nu îmi venea să mă opresc. Și deși diavolul îmi stătea în față, scuipând foc cu tridentul îndreptat spre mine, parcă tot îmi venea să înaintez, în loc să apuc mâna îngerului care mă urma îndârjit, încercând să mă scoată de acolo. A fost o iubire ca un șarpe care m-a ispitit în abisul nebuliei... o dragoste dezolantă!

Mă întrebam într-un timp ce diavoli îi ședea în adâncuri. Și-am aflat; era însuși diavolul care mă ademenise pe o scenă, în lumina reflectoarelor unde am transpirat muncind din greu, dând din mine tot, până îmi simțeam tâmpilele arzând sub picurii de sudoare. Crease decorul perfect pentru fiecare scenă, precum și scenariul ideal. Mă dedicasem trup și suflet rolului, ca o nătăngă. Toate acestea, ca la final să-mi arunce la picioare un bagaj plin de întuneric și suferințe.

Se spune că prima iubire nu se uită niciodată și în momentul în care aceasta refuză să te mai acompanieze pe drumul vieții, pleacă cu o bucată semnificativă din inima ta. În urma ei te va lăsa sfărâmat în mii de bucățele și te vei reface greu, dar cert este că te vei reface. Totuși, nu vei mai fi niciodată la fel și vei fi constrâns să pui lacăte câtorva locuri din sufletul tău. Va rămâne pentru totdeauna o cicatrice acolo, care va

păstra amintirea iubirii tale inocente și urmele sentimentelor făcute scrum. Acel semn era de mult menit să fie acolo, pentru că aceasta este prima lecție pe care viața ți-o oferă cu cruzime, ca să te inițieze în tainele existenței, marcându-ți sufletul parcă cu un fier încins, pe viu, pe neașteptate, omorându-ți și cea mai mică urmă de inocență din privire. Și e mai rea decât durerea fizică, pentru că nu există un pansament pe care să îl poți pune pe rană în speranța că aceasta se va vindeca mai curând.

Știu, totuși, undeva în adâncurile mele încătușate, că această dragoste nu va dura o veșnicie, dar am vrut să cred că eu sunt o excepție, că iubirea mea e protejată de forțe înalte, pentru că în ea credeam orbește. În fiecare moment, fiecare clipă mă ducea cu gândul la el... cutreiera neconținut printre ițele minții mele împleticite. Îl iubeam necondiționat, neconținut, pur și sincer.

Și mă temeam deseori că nu am să îl mai văd, că aveam să-l pierd pentru totdeauna undeva în pustiu sau că o să-și ascundă inima în adâncurile unor ochi străini, iar eu voi rămâne definitiv în mijlocul unui drum, fără aripi, captivă a unor clipe de mult trecute. Și îmi era frică de incapacitatea mea de a mă mișca, de a înainta prin măcăcinii vieții. Mă vedeam veșnic în căutarea lui, prinsă în dorința de a mă lega de un fir de praf de amintire lăsat de el în urmă, în speranța de a-l regăsi cândva, cumva.

Am crezut în el... I-am dat crezare încă de la primul sărut, când am pus toată pasiunea în acea contopire a buzelor, dedicându-mă întru totul, fără niciun fel de regret. Ajunsesem să îl iubesc atât de mult, încât nu știam cum să mă rup de el măcar pentru o secundă. Trăiam prin el, trăiam cu el... La el va rămâne veșnic o bucată din inima mea, pentru că am făcut greșeala infantilă de a-mi pune cheia fericirii în buzunarul inimii lui, fără să cred vreo clipă că această dragoste ar putea să mă distrugă. M-am scurs în brațele lui ca un cub de gheață lăsat pe geana soarelui, iubindu-l chiar și atunci când mă rănea. L-am iubit și pentru felul în care dansa cu îngerii din sufletul meu, însă în fața demonilor lui, eu eram neputincioasă. Nu puteam să îi readuc la tăcere. Dragostea nu te întreabă niciodată pe cine vrei să iubești, așa cum viața nu te întreabă niciodată când ești pregătit să renunți la ea.

Și undeva în depărtarea amintirilor mele, se cuvine să rămână veșnic acest tablou al unei greșeli inocente și sunetul calp al cuvintelor ce îi alunecau pe buzele fragede, pe care eu le sorbeam ca hipnotizată. Acolo va rămâne pentru totdeauna clipa când cel mai sincer „te iubesc” spus de mine a străbătut și umplut golul încăperii.

Știam că va veni o zi când voi realiza motivul pentru care aceste lucruri s-au întâmplat, le voi înțelege rostul și îmi voi înțelege rolul în această poveste. Și în

acea zi, ceața din privirea mea se va risipi, drumul mi se va lumina, iar în sufletul meu se va instala liniștea.

Lumea asta e plină de îngeri cu aripi frânte, cu sufletul îndoliat și obrajii ruginiți de lacrimi. Îngeri căzuți la pământ sub armele suferinței și purtând fiecare în suflet propriul cimitir de sentimente și amintiri. Fiecare-și poartă pecetea, fiecare-și duce sentința.

Des, îi auzeam murmurul amintirilor chemându-mă din adâncul sufletului! Îi căutam orbește buzele ca să îmi potolească doina de jale, dar doar se învârtea imaginea lui în jurul meu ca o tornadă, șuierându-mi puternic în urechi.

La început, când l-am cunoscut, mintea mea îmi spunea ceva, dar inima cu totul și cu totul altceva. Am ales să îmi ascult umila-mi inimă și asta a fost greșeala mea capitală, căci mult mi-am blestemat alegerea făcută și prea brutal mi-am pedepsit mintea. Mi s-a încetșat privirea tot mai rău, pe măsură ce înaintam pe acest drum al vieții. Mă depărtasem de sinele meu spiritual și de visele spre care năzuiam de atâta timp. Am ascultat freamătele și strigătele buzelor lui care mi-au schimbat direcția. Se spune că în iubire trebuie să sacrifici cât mai mult pentru a o menține alături de tine pe parcursul călătoriei. Nimic nu poate fi mai greșit decât o astfel de idee care atrage nu o iubire, ci o năpastă. Voiam să cred că în afară de cuvintele lui, nimic nu mă împingea cu adevărat spre el. Nicio dorință naturală de a-l avea. Ah, de-ar fi tăcut! De-ai fi

tăcut, tu, om fără scrupule, nu mi-aș fi blestemat acum alegerea de a te fi lăsat să mă iubești!

Nu am știut ce avea să urmeze, ce îngrămadire de contradicții aveam să trăiesc, dar mai ales câtă pasiune! Câtă durere avea să îndure o inimă, câte bătălii să poarte un suflet! Câte bătăi de inimă aveau să îmi răsună în urechi precum ticăitul unui ceas, la auzul vocii lui! Câte secunde aveam să număr până la revelare! Câte râuri aveau să sece ochii mei!

Când am plecat, îmi era sufletul nins și inima plină de riduri. Mă întrebam neconținut în ce punct de pe acest drum al vieții mele fericirea mi s-a abătut din cale. Am devenit retrasă și cu sufletul înfrigurat, desfigurat... Strigătul asfixiat al spiritului meu încercase să mă avertizeze... aveam să culeg de pe jos propriile bucăți de inimă sfărtecate... însă ce nu știam era că... aveam să renasc. Oh... și încă cum!

Capitolul 1

Mă visasem într-o noapte călătorind cu trenul... nu știu de unde veneam sau încotro mă îndreptam. Pe la jumătatea drumului, un băiat brunet și cam de aceeași statură cu mine, se așezase sfios pe scaunul din dreapta mea. Nu îl cunoșteam, nu îl mai văzusem niciodată, dar știam că îl cheamă David. Părea un băiat timid, cu chipul lui de ceară plecat, care parcă se îneca într-o mare a tristeții. Nu spunea nimic, tăcea... asta a făcut tot drumul. Mă întrebam cine e acest tovarăș de drum în hanorac galben și cu buzele pecetluite. Suspina des, ca și cum toate greutatea lumii se cântăreau în inima lui. Părea că... balanța interioară nu reușea să i se echilibreze. Aș fi vrut să sporovăiesc cu el verzi și uscate pe tot parcursul drumului care părea interminabil la fel ca tăcerea lui, care mă rodea considerabil. Avea un aer de mister, care mă intriga. Dar ce treaba aveam eu, în fond, cu acest om? Era un simplu călător, la fel ca și mine, care întâmplător se așezase lângă mine. Pe moment, am luat hotărârea să îl ignor și mi-am fixat ochii pe geam, admirând peisajele pe care călătoria mi